

Stodderprinsessen

Skuespil i 5 Akter fra Nordisk Films Comp.

Iseneset af A. W. Sandberg

I HOVEDROLLERNE:

Komtesse Evelyn	Clara Wieth
Finansagenten	Gunnar Tolnæs

Stodderprinsessen.

Komtesse Evelyn — det gamle Slots Herskerinde — er en fortryllende lille Kvinde, men egenraadig og lunefuld. I Anledning af Komtessens 25 Aars Fødselsdag er det ganske Slot iklædt Karnevalets festlige Skrud, men Godsets Administrator, den ærværdige Hr. Brown, er saare betænkelig — og ikke uden Grund. Han kan ikke betale Folkenes Lønning, thi Evelyn — Solskinsbarnet — har haft sine smaa, hvide Fingre i Pengekassen, og næste Dag vil Hovedkreditoren, Herr Darnley's Agent ankomme til Godset for at kontrollere Status og modtage Valuta for de forfaldne Prioriteter.

Men Evelyn afviser koldt den ængstelige Administrator. Hvorfor skal han bestandig plage hende med Snak om Penge — oven i Købet paa den store Dag, hvor hun bliver myndig.

Snart efter spiller Musikken op til Fest, og Dansen gaar i de blændende oplyste Sale, — men nede i Arbejderboligerne lyder der haarde Ord mod den letsindige Komtesse, der fester for Folkenes Penge.

Under Ballet gør en af Tjenerne Komtessen opmærksom paa, at der er en Gæst for mange. Han har talt 13

Dominoer, og der skulde kun være 12. Evelyn er meget nysgerrig efter at faa at vide, hvem den selvbudne Gæst er, men det lykkes hende ikke, og hun giver da Tjeneren Ordre til at passe paa, at ingen slipper ud.

Den trettende Domino, der slentrer om fra Gruppe til Gruppe, faar imidlertid adskilligt at høre om Komtessen. Han erfarer, at hendes Slægt fuldstændig har opgivet hende og ikke vil hjælpe hende mere; hun danser jo alligevel det hele bort i Løbet af kort Tid. Og da de ophidsede Arbejdere trænger ind paa Slottet og gør den lille Komtesse alvorlig forskrækket, er det den mystiske Fremmede, der ved Hjælp af sin Tegnebog og sine kraftige Hænder ordner det lille Mellemværende.

Evelyn glæder sig til, naar Kokken slaar 12, at genfinde den gaadefulde »Herr Tretten«, men hun skuffes dybt. — Da Masken falder, er han trods alle Sikkerhedsforanstaltninger, sporløst forsvundet . . .

Dagen efter Karnevalet sover den »Myndige« længe og staar først op, da Agenten kommer. Regnskaberne bliver ham forelagt, men han smiler medlidende, da han ser dem. Komtesse Evelyn bliver i høj Grad irriteret over hans spottende Bemærkninger og beder ham komme næste Dag Klokken 12, — saa skal alt nok være i Orden.

Men næste Dag er Komtessen lige vidt, Slægten vil ikke hjælpe hende, og Agenten, der har forudset dette, la-

der et amerikansk Skrivebord transportere op paa Slottet, og til Komtessens usigelige Forargelse erklærer han, at *han* vil overtage Godsets Administration.

Evelyn lærer for første Gang en Vilje at kende, der er stærkere end hendes egen, og hun maa tænderskærende bøje sig for »Tølperen«s Magt.

Ugerne gaar, og det lykkes Agenten, der med haard Haand rydder op i den gamle Slendrian, at faa System i Godsets Drift. Men hver eneste Dag er en Ydmygelse for Komtesse Evelyn, der med stigende Raseri maa underordne sig Agentens Vilje og endog tvinges til at afskedige sin uundværlige Kammerpige.

En Dag tilstøder der Komtessen et Uheld, der faar alvorlige Følger. Paa en Ridetur tager Hesten Magten fra hende, og hun kommer til at ride et lille Barn ned. Arbejderne indtager en truende Holdning over for hende og smæder hende med Skældsord som Tyran og Stodderprinsesse.

Da hun kommer op paa Slottet, faar en spottende Bemærkning fra Agenten hendes Raseri til at slaa ud i lys Lue. Nu kan det være nok! Hun beder ham øjeblikkelig telegrafere til Chefen, at hun erklærer sig fallit.

Agenten gør ingen Indsigelser, og da Komtessen har underskrevet Konkursbegæringen, anmoder hun ham om at forlade Godset næste Morgen. Hun vil helst forskaanes for Synet af ham og har ikke mere Brug for hans Hjælp.

Arbejderne har imidlertid faaet deres Opsigelse, og da der i Forvejen hersker Forbitrelse blandt dem paa Grund af den Ulykke, Komtessen har foraarsaget, er det en let Sag for en hævngherrig, ung Fyr at ophidse de skikkelige Mennesker til at begaa en saa skæbnsvanger Dumhed som at tage sig selv til Rette.

Om Aftenen stormer de Slottet, jager Tjenerne paa Flugt og molesterer alt. Evelyn er dødelig angst, og *nu* søger hun Beskyttelse hos *ham*, hvis Hjælp hun hidtil har forsmaaet. Agenten kan dog ikke holde Stand mod de rasende Mennesker og maa flygte med Komtessen.

En Jagthytte, som Evelyn engang i et romantisk Lune har ladet bygge og montere, bliver hendes Tilflugtssted, og snart efter hviler hun i tryk Søvn, medens hendes Redningsmand drømmer i Skovens Stilhed. Han har set, at hun trods alt har et Hjerte af Guld, og han haaber, at det vil lykkes ham at bøje hendes haarde Sind — saa vil hun blive den kæreste og elskeligste Kvinde paa Jorden.

I den tidlige Morgentime gaar Agenten tilbage til Godset, opsøger Arbejderformanden, meddeler ham, at Komtessen er rejst, og giver Ordre til at paabegynde Arbejdet igen. Efter et Besøg i det syge Barns Hjem gaar han op paa Slottet og træffer Herredsfogden, der er meget opbragt over

Hærværket og brænder af Iver efter at slaa ned paa de Skyldige. Men Agenten vil absolut ikke have foretaget noget i Sagen, og den nidkære Hærredsfoged bliver endnu mere forbavset, da han faar Konkursbegæringen at se.

Evelyn er imidlertid vaagnet og bliver meget urolig over Agentens Forsvinden. Endelig kommer han, og han fortæller hende nu, at det er farligt at forlade Skoven; de maa foreløbig blive i Jagthytten.

De kommende Dage bliver de tungeste i Komtesse Evelyns Liv. Uden Kammerpige maa hun selv ordne alt, lave Mad, vaske og gøre Huset i Stand. Det er den bitre Nød og *hans* faste Vilje, der tvinger hende til det — men det mærkelige sker, at hun, den forvante og forkælede lille Kvinde, efterhaanden fyldes med en sand Arbejdsglæde og glemmer at være hovmodig og forfængelig. I Løbet af en Uge er hun allerede blevet helt flink, og han fryder sig over den Forvandling, der er ved at foregaa med hende.

En Dag meddeler han hende, at der skal holdes Auktion oppe paa Slottet. Evelyn tager sig det ikke synderlig nær, hendes eneste Ønske er blot at faa Moderens Billede, saa maa de gerne tage alt andet. Agenten har kun et Par hundrede Kroner og mener næppe, det slaar til ... men da sker det forunderlige, som han har ventet paa, hendes Stolt-hed er brudt, og hun vil selv følge ham til Slottet, endskønt

hun kun bærer en gammel, laset Kjole, som han efter deres Flugt har skaffet til hende.

Hovedkreditoren, Finansmanden Darnley, er kommen til Stede ved Auktionen og køber til Slægtens Raseri *alt*. Ingen lægger Mærke til den fattige, unge Pige og hendes mandlige Ledsager, der staar skjult i en Krog og med Spænding følger Auktionen. Moderens Billede bliver omsider raabt op, og til Evelyns store Sorg tilfalder det ogsaa Finansmanden. Men i et ubevogtet Øjeblik stjæler Agenten Billedet og flygter bort med Evelyn. Tyveriet opdages dog hurtigt, og Gerningsmanden paagribes og føres tilbage til Slottet.

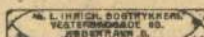
Evelyn bliver dybt fortvivlet — *han* er jo hendes eneste Ven, — og pludselig gaar det op for hende, at Livet uden ham ikke vil have nogen Betydning for hende. Hun elsker ham ... og for *hans* Skyld gaar hun den ydmygende Gang tilbage til Slottet og beder Finansmanden om at give Agenten fri.

Men da stilles hendes Kærlighed paa en farlig Prøve. Finansmanden erklærer, at han hellere vil give hende Billedet og *alt*, hvad der bærer Minder om hendes Moder, end give Afkald paa at straffe en Agent, der har været upaalidelig. Og for at hun kan forstaa, at det er Alvor, skriver han et Bevis, der giver hende Ret til at udtage, hvad hun ønsker. Fristelsen er stor, men Evelyn er dog ikke et Øjeblik i Tvivl om, hvad hun vil, og hun sønderriver Beviset. — Den, der elsker, har intet Valg! I det samme rives Døren op, og *han* slutter hende i sine Arme. Han fortæller hende, at det er ham, der er Chefen, den anden, hun troede var Darnley, er blot hans Fuldmægtig. Han deltog paa egen Invitation i hendes Karneval — det var ham, der var den mystiske »Herr Tretten«. Hun vakte hans Interesse, det blev en Sommerforelskelse, der efterhaanden gik over til Kærlighed, og han besluttede at tvinge hende og — *vinde* hende.

Overrasket og lykkelig har Evelyn lyttet til hans Forklaring og lægger saa smilende sit Hoved ind til hans Bryst. — — —

Samme Efteraar straaledede det gamle Slot atter i Fæstglans, det var Darnley, der fejrede sit Bryllup med Komtesse Evelyn.

97

25/5-1920.

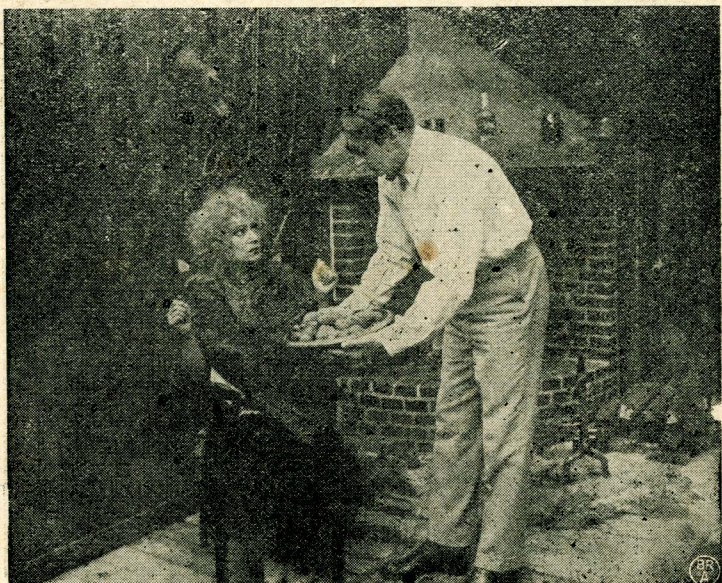
Stodderprinsessen

Skuespil i 5 Akter fra Nordisk Films Comp.
Iscenesat af A. W. Sandberg

I HOVEDROLLERNE:

Komtesse Evelyn	Clara Wieth
Finansagenten	Gunnar Tolnæs

Stodderprinsessen.

Komtesse Evelyn — det gamle Slots Herskerinde — er en fortryllende lille Kvinde, men egenraadig og lunefuld. I Anledning af Komtessens 25 Aars Fødselsdag er det ganske Slot iklædt Karnevalets festlige Skrud, men Godsets Administrator, den ærværdige Hr. Brown, er saare betænkelig — og ikke uden Grund. Han kan ikke betale Folkenes Lønning, thi Evelyn — Solskinsbarnet — har haft sine smaa, hvide Fingre i Pengekassen, og næste Dag vil Hovedkreditoren, Herr Darnley's Agent ankomme til Godset for at kontrollere Status og modtage Valuta for de forfaldne Prioriteter.

Men Evelyn afviser koldt den ængstelige Administrator. Hvorfor skal han bestandig plage hende med Snak om Penge — oven i Købet paa den store Dag, hvor hun bliver myndig.

Snart efter spiller Musikken op til Fest, og Dansen gaar i de blændende oplyste Sale, — men nede i Arbejderboligerne lyder der haarde Ord mod den letsindige Komtesse, der fester for Folkenes Penge.

Under Ballet gør en af Tjenerne Komtessen opmærksom paa, at der er en Gæst for mange. Han har talt 13

Dominoer, og der skulde kun være 12. Evelyn er meget nysgerrig efter at faa at vide, hvem den selvbudne Gæst er, men det lykkes hende ikke, og hun giver da Tjeneren Ordre til at passe paa, at ingen slipper ud.

Den trettende Domino, der slentrer om fra Gruppe til Gruppe, faar imidlertid adskilligt at høre om Komtessen. Han erfarer, at hendes Slægt fuldstændig har opgivet hende og ikke vil hjælpe hende mere; hun danser jo alligevel det hele bort i Løbet af kort Tid. Og da de ophidsede Arbejdere trænger ind paa Slottet og gør den lille Komtesse alvorlig forskrækket, er det den mystiske Fremmede, der ved Hjælp af sin Tegnebog og sine kraftige Hænder ordner det lille Mellemværende.

Evelyn glæder sig til, naar Kokken slaar 12, at genfinde den gaadefulde »Herr Tretten«, men hun skuffes dybt. — Da Masken falder, er han trods alle Sikkerhedsforanstaltninger sporløst forsvundet . . .

Dagen efter Karnevalet sover den »Myndige« længe og staar først op, da Agenten kommer. Regnskaberne bliver ham forelagt, men han smiler medlidende, da han ser dem. Komtesse Evelyn bliver i høj Grad irriteret over hans spottende Bemærkninger og beder ham komme næste Dag Klokken 12, — saa skal alt nok være i Orden.

Men næste Dag er Komtessen lige vidt, Slægten vil ikke hjælpe hende, og Agenten, der har forudset dette, la-

der et amerikansk Skrivebord transportere op paa Slottet, og til Komtessens usigelige Forargelse erklærer han, at *han* vil overtage Godsets Administration.

Evelyn lærer for første Gang en Vilje at kende, der er stærkere end hendes egen, og hun maa tænderskærende bøje sig for »Tølperen«s Magt.

Ugerne gaar, og det lykkes Agenten, der med haard Haand rydter op i den gamle Slendrian, at faa System i Godsets Drift. Men hver eneste Dag er en Ydmygelse for Komtesse Evelyn, der med stigende Raseri maa underordne sig Agentens Vilje og endog tvinges til at afskedige sin uundværlige Kammerpige.

En Dag tilstøder der Komtessen et Uheld, der faar alvorlige Følger. Paa en Ridetur tager Hesten Magten fra hende, og hun kommer til at ride et lille Barn ned. Arbejderne indtager en truende Holdning over for hende og smæder hende med Skældsord som Tyran og Stodderprinsesse.

Da hun kommer op paa Slottet, faar en spottende Bemærkning fra Agenten hendes Raseri til at slaa ud i lys Lue. Nu kan det være nok! Hun beder ham øjeblikkelig telegrafere til Chefen, at hun erklærer sig fallit.

Agenten gør ingen Indsigelser, og da Komtessen har underskrevet Konkursbegæringen, anmoder hun ham om at forlade Godset næste Morgen. Hun vil helst forskaanes for Synet af ham og har ikke mere Brug for hans Hjælp.

Arbejderne har imidlertid faaet deres Opsigelse, og da der i Forvejen hersker Forbitrelse blandt dem paa Grund af den Ulykke, Komtessen har foraarsaget, er det en let Sag for en hævngherrig, ung Fyr at ophidse de skikkelige Mennesker til at begaa en saa skæbnesvanger Dumhed som at tage sig selv til Rette.

Om Aftenen stormer de Slottet, jager Tjenerne paa Flugt og molesterer alt. Evelyn er dødelig angst, og *nu* søger hun Beskyttelse hos *ham*, hvis Hjælp hun hidtil har forsmaaet. Agenten kan dog ikke holde Stand mod de rasende Mennesker og maa flygte med Komtessen.

En Jagthytte, som Evelyn engang i et romantisk Lune har ladet bygge og montere, bliver hendes Tilflugtssted, og snart efter hviler hun i tryk Søvn, medens hendes Redningsmand drømmer i Skovens Stilhed. Han har set, at hun trods alt har et Hjerte af Guld, og han haaber, at det vil lykkes ham at bøje hendes haarde Sind — saa vil hun blive den kæreste og elskeligste Kvinde paa Jorden.

I den tidlige Morgentime gaar Agenten tilbage til Godset, opsøger Arbejderformanden, meddeler ham, at Komtessen er rejst, og giver Ordre til at paabegynde Arbejdet igen. Efter et Besøg i det syge Barns Hjem gaar han op paa Slottet og træffer Herredsfogden, der er meget opbragt over

Hærværket og brænder af Iver efter at slaa ned paa de Skyldige. Men Agenten vil absolut ikke have foretaget noget i Sagen, og den nidkære Herredsfoged bliver endnu mere forbavset, da han faar Konkursbegæringen at se.

Evelyn er imidlertid vaagnet og bliver meget urolig over Agentens Forsvinden. Endelig kommer han, og han fortæller hende nu, at det er farligt at forlade Skoven; de maa foreløbig blive i Jagthyttten.

De kommende Dage bliver de tungeste i Komtesse Evelyns Liv. Uden Kammerpige maa hun selv ordne alt, lave Mad, vaske og gøre Huset i Stand. Det er den bitre Nød og *hans* faste Vilje, der tvinger hende til det — men det mærkelige sker, at hun, den forvante og forkælede lille Kvinde, efterhaanden fyldes med en sand Arbejdsglæde og glemmer at være hovmodig og forfængelig. I Løbet af en Uge er hun allerede blevet helt flink, og han fryder sig over den Forvandling, der er ved at foregaa med hende.

En Dag meddeler han hende, at der skal holdes Auktion oppe paa Slottet. Evelyn tager sig det ikke synderlig nær, hendes eneste Ønske er blot at faa Moderens Billede, saa maa de gerne tage alt andet. Agenten har kun et Par hundrede Kroner og mener næppe, det slaar til . . . men da sker det forunderlige, som han har ventet paa, hendes Stoltthed er brudt, og hun vil selv følge ham til Slottet, endskønt

hun kun bærer en gammel, laset Kjole, som han efter deres Flugt har skaffet til hende.

Hovedkreditoren, Finansmanden Darnley, er kommen til Stede ved Auktionen og køber til Slægtens Raseri *alt*. Ingen lægger Mærke til den fattige, unge Pige og hendes mandlige Ledsager, der staar skjult i en Krog og med Spænding følger Auktionen. Moderens Billede bliver omsider raabt op, og til Evelyns store Sorg tilfalder det ogsaa Finansmanden. Men i et ubevogtet Øjeblik stjæler Agenten Billedet og flygter bort med Evelyn. Tyveriet opdages dog hurtigt, og Gerningsmanden paagribes og føres tilbage til Slottet.

Evelyn bliver dybt fortvivlet — *han* er jo hendes eneste Ven, — og pludselig gaar det op for hende, at Livet uden ham ikke vil have nogen Betydning for hende. Hun elsker ham . . . og for *hans* Skyld gaar hun den ydmygende Gang tilbage til Slottet og beder Finansmanden om at give Agenten fri.

Men da stilles hendes Kærlighed paa en farlig Prøve. Finansmanden erklærer, at han hellere vil give hende Billedet og *alt*, hvad der bærer Minder om hendes Moder, end give Afkald paa at straffe en Agent, der har været upaalidelig. Og for at hun kan forstaa, at det er Alvor, skriver han et Bevis, der giver hende Ret til at udtage, hvad hun ønsker. Fristelsen er stor, men Evelyn er dog ikke et Øjeblik i Tvivl om, hvad hun vil, og hun sønderriver Beviset. — Den, der elsker, har intet Valg! I det samme rives Døren op, og *han* slutter hende i sine Arme. Han fortæller hende, at det er ham, der er Chefen, den anden, hun troede var Darnley, er blot hans Fuldmægtig. Han deltog paa egen Invitation i hendes Karneval — det var ham, der var den mystiske »Herr Tretten«. Hun vakte hans Interesse, det blev en Sommerforelskelse, der efterhaanden gik over til Kærlighed, og han besluttede at tvinge hende og — *vinde* hende.

Overrasket og lykkelig har Evelyn lyttet til hans Forklaring og lægger saa smilende sit Hoved ind til hans Bryst. — — —

Samme Efteraar straaledede det gamle Slot atter i Festglands, det var Darnley, der fejrede sit Bryllup med Komtesse Evelyn.

211

4133

Stodderprinsessen

Skuespil i 5 Akter fra Nordisk Films Co.

Iscenesat af

A. W. Sandberg.

HOVEDROLLERNE:

- Komtesse Evelyn Clara Wieth
- Finansagenten Gunnar Tolnæs

Stodderprinsessen.

Komtesse Evelyn — det gamle Slots Herskerinde — er en fortryllende lille Kvinde, men egenraadig og lunefuld. I Anledning af Komtessens 25 Aars Fødselsdag er det ganske Slot iklædt Karnevalets festlige Skrud, men Godsets Administrator, den ærværdige Hr. Brown, er saare betænkelig — og ikke uden Grund. Han kan ikke betale Folkenes Lønning, til Evelyn har haft sine smaa Fingre i Pengekassen, og næste Dag vil Hovedkreditoren, Herr Darnleys Agent komme for af kontrollere Status og modtage Valuta for de forfaldne Prioriteter.

Men Evelyn afviser koldt den ængstelige Administrator. — Hvorfor skal han altid plage hende med Snak om Penge — og oven i Købet paa den store Dag, da hun bliver myndig.

Snart efter spiller Musiken op, og Dansen gaar i de blændende oplyste Sale — men nede i Arbejderboligerne lyder der haarde Ord mod den letsindige Komtesse, der fester for Folkenes Penge.

Under Ballet gør en Tjener Komtessen opmærksom paa, at der er en Gæst for mange. Han har talt 13 Dominoer, og der skulde kun være 12. Evelyn er meget nysgerrig efter at faa at vide, hvem den selvbudne Gæst er, og giver Tjeneren Ordre til at passe paa, at ingen slipper ud.

Den trettende Domino slentrer om fra Gruppe til Gruppe og hører adskilligt om Komtessen. Han erfarer, at hendes Slægt ikke mere vil hjælpe hende — hun danser jo det hele op alligevel. Og da de ophidsede Arbejdere trænger ind paa Slottet og gør Komtessen alvorlig forskrækket, er det ham, der ved Hjælp af sin Tegnebog og sine kraftige Hænder ordner det lille Mellemværende.

Evelyn glæder sig til, naar Klokken er 12, at genfinde den gaadefulde „Hr. Tretten“, men da Masken falder, er han forsvunden.

Dagen efter staar Komtessen først op, da Agenten kommer. Regnskaberne bliver ham forelagt, men han smiler medlidende, da han ser dem. Komtessen irriteres af hans spottende Bemærkninger og beder ham komme igen næste Dag Klokken 12 — saa skal alt være i Orden.

Men næste Dag er Komtessen ligevidt, og Agenten lader da et amerikansk Skrivebord transportere op paa Slottet og erklærer

til Komtessens Forargelse, at han overtage Godsets Administration. Evelyn lærer her for første Gang en Vilje at kende, der er stærkere end hendes egen, og tænderskærende maa hun bøje sig for „Gølperen“s Magt.

Det lykkes Agenten at faa System i Godsets Drift ved med haard Haand at rydde op i den gamle Slendrian, men hver Dag er en Ydmygelse for Komtessen, der maa underordne sig Agentens Vilje og endog tvinges til at afskedige sin uundværlige Kammerpige.

En Dag kommer Komtessen ved at Hesten tager Magten fra hende til at ride et lille Barn ned. Arbejderne indtager en truende Holdning overfor hende og smæder hende med Skældsord som Tyran og Stodderprinsesse.

Da hun kommer op paa Slottet, faar en spottende Bemærkning fra Agenten hendes Raseri til at slaa ud i lys Lue. Nu kan det være nok! Hun beder ham øjeblikkelig telegrafere til Chefen, at hun erklærer sig fallit. Agenten gør ingen Indsigelser, og da Komtessen har underskrevet Konkursbegæringen, anmoder hun ham om at forlade Godset næste Morgen. Hun vil helst forskaanes for Synet af ham og har ikke længere Brug for hans Hjælp.

Arbejderne faar imidlertid deres Opsigelse, og da de i Forvejen er forbitrede paa Komtessen, er det en let Sag for en ung, hævnerrig Fyr at ophidse dem til en saa skæbnsvanger Dumhed som at tage sig selv til Rette.

Om Aftenen stormer de Slottet og molesterer alt. Evelyn er dødelig angst, og nu søger hun Beskyttelse hos ham, hvis Hjælp hun hidtil har forsmået, men Agenten kan ikke holde Stand mod de rasende Mennesker, og de maa flygte.

En Jagtthytte, som Evelyn engang har ladet bygge, bliver nu hendes Tilflugtssted, og snart sover hun trygt, medens hendes Redningsmand drømmer i Skovens Stilhed. Han har set, at hun trods alt har et Hjerte af Guld, og han haaber, at det vil lykkes ham at bøje hendes haarde Sind — saa vil hun blive den elskeligste Kvinde paa Jorden.

Næste Morgen gaar Agenten tilbage til Godset og giver Ordre til at paabegynde Arbejdet, idet han meddeler, at Komtessen er bortrejst. Efter at have besøgt det syge Barn træffer han paa Slottet Herredsfogden, der er meget opbragt over Hærværket og brænder af Iver efter at slaa ned paa de Skyldige. Men Agenten vil absolut intet have foretaget i Sagen, og Herredsfogden bliver endnu mere overrasket, da han ser Konkursbegæringen.

Evelyn er imidlertid vaagnet og bliver meget urolig over Agentens Forsvinden. Endelig kommer han, og han fortæller, at de maa blive i Jagtthytten, da det er farligt at forlade Skoven.

De kommende Dage bliver de tungeste i Komtessens Liv — selv maa hun ordne alt, lave Mad, vaske og gøre Huset i Stand.

16/2

Stodderprinsessen

Skuespil i 5 Akter

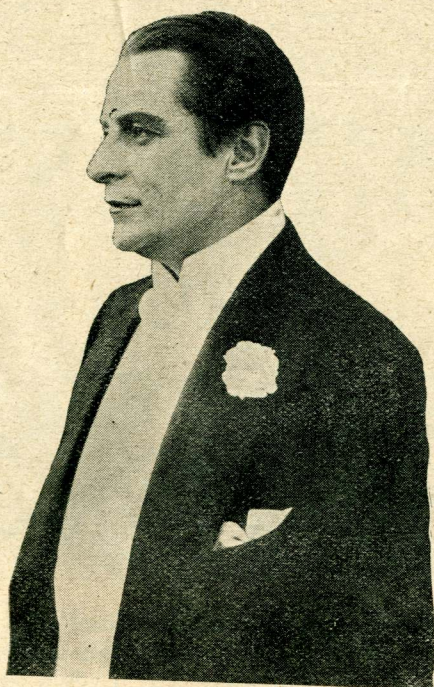
PERSONERNE:

Komtesse Evelyn..... *Clara Pontoppidan*

Finansagenten..... *Gunnar Tolnæs*

Optaget af Nordisk Films Kompagni, København

ENERET: A/S FOTORAMA

Stodderprinsessen.

Komtesse Evelyn — det gamle Slots Herskerinde — er en fortryllende, lille Kvinde, men egenraadig og lunefuld. I Anledning af Komtessens 25 Aars Fødselsdag er det ganske Slot iklædt Karnevalets festlige Skrud, men Godsets Administrator, den ærværdige Hr. Brown, er saare betænkelig — og ikke uden Grund. Han kan ikke betale Folkenes Lønning, thi Evelyn — Solskinsbarnet — har haft sine smaa, hvide Fingre i Pengekassen, og næste Dag vil Hovedkreditoren, Hr. Darnleys Agent, ankomme til Godset for at kontrollere Status og modtage Valuta for de forfaldne Prioriteter.

Men Evelyn afviser koldt den ængstelige Administrator. Hvorfor skal han bestandig plage hende med Snak om Penge — oven i Købet paa den store Dag, hvor hun bliver myndig.

Snart efter spiller Musikken op til Fest, og Dansen gaar i de blændende oplyste Sale — men nede i Arbejderboligerne lyder der haarde Ord mod den letsindige Komtesse, der fester for Folkenes Penge.

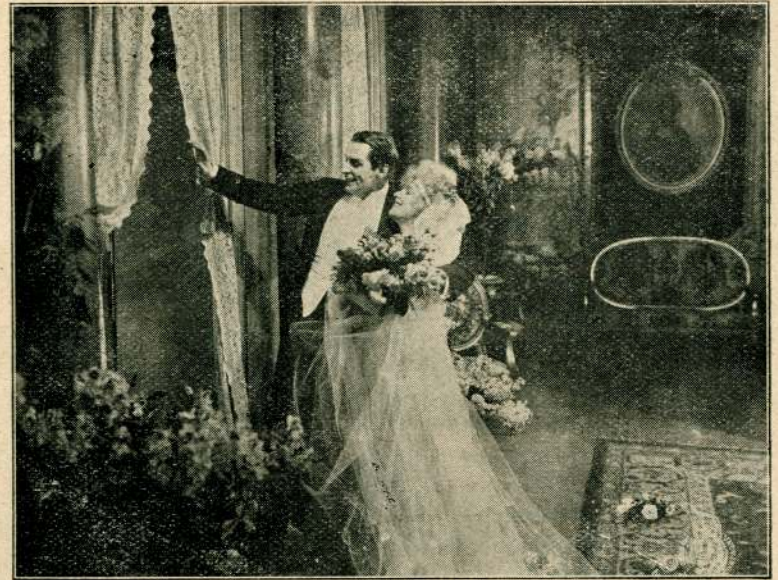
Under Ballet gør en af Tjenerne Komtessen opmærksom paa, at der er en Gæst for mange. Han har talt 13 Dominoer, og der skulde kun være 12. Evelyn er meget nysgerrig efter at faa at vide, hvem den selvbudne Gæst er, men det lykkes hende ikke, og hun giver da Tjeneren Ordre til at passe paa, at ingen slipper ud.

Den trettende Domino, der slentrer om fra Gruppe til Gruppe, faar imidlertid adskilligt at høre om Komtessen. Han erfarer, at hendes Slægt fuldstændig har opgivet hende og ikke vil hjælpe hende mere; hun danser jo alligevel det hele bort i Løbet af kort Tid. Og da de ophidsede Arbejdere trænger ind paa Slottet og gør den lille Komtesse alvorlig forskrækket, er det den mystiske Fremmede, der ved Hjælp af sin Tegnebog og sine kraftige Hænder ordner det lille Mellemværende.

Evelyn glæder sig til, naar Klokkeren slaar 12, at genfinde den gaadefulde »Herr Tretten«, men hun skuffes dybt. — Da Masken falder, er han trods alle Sikkerhedsforanstaltninger sporløst forsvundet.

Dagen efter Karnevalet sover den »Myndige« længe og staar først op, da Agenten kommer. Regnskaberne bliver ham forelagt, men han smiler medlidende, da han ser dem. Komtesse Evelyn bliver i høj Grad irriteret over hans spottende Bemærkninger og beder ham komme næste Dag Klokkeren 12 — saa skal alt nok være i Orden.

Men næste Dag er Komtessen lige vidt, Slægten vil ikke

hjælpe hende, og Agenten, der har forudset dette, lader et amerikansk Skrivebord transportere op paa Slottet, og til Komtessens usigelige Forargelse erklærer han, at *han* vil overtage Godssets Administration.

Evelyn lærer for første Gang en Vilje at kende, der er stærkere end hendes egen, og hun maa tænderskærende bøje sig for »Tølperen«s Magt.

Ugerne gaar, og det lykkes Agenten, der med haard Haand rydder op i den gamle Slendrian, at faa System i Godssets Drift. Men hver eneste Dag er en Ydmygelse for Komtesse Evelyn, der med stigende Raseri maa underordne sig Agentens Vilje og endog tvinges til at afskedige sin uundværlige Kammerpige.

En Dag tilstøder der Komtessen et Uheld, der faar alvorlige Følger. Paa en Ridetur tager Hesten Magten fra hende, og hun kommer til at ride et lille Barn ned. Arbejderne indtager en truende Holdning over for hende og smæder hende med Skældsord, som Tyran og Stodderprinsesse.

Da hun kommer op paa Slottet, faar en spottende Bemærkning fra Agenten hendes Raseri til at slaa ud i lys Lue. Nu kan det være nok! Hun beder ham øjeblikkelig telegrafere til Chefen, at hun erklærer sig fallit.

Agenten gør ingen Indsigelser, og da Komtessen har underskrevet Konkursbegæringen, anmoder hun ham om at forlade Godset næste Morgen. Hun vil helst forskaanes for Synet af ham og har ikke mere Brug for hans Hjælp.

Arbejderne har imidlertid faaet deres Opsigelse, og da der i Forvejen hersker Forbitrelse blandt dem paa Grund af den Ulykke, Komtessen har foraarsaget, er det en let Sag for en hævngerrig, ung Fyr at ophidse de skikkelige Mennesker til at begaa en saa skæbnesvanger Dumhed som at tage sig selv til Rette.

Om Aftenen stormer de Slottet, jager Tjenerne paa Flugt og molesterer alt. Evelyn er dødelig angst, og *nu* søger hun Beskyttelse hos *ham*, hvis Hjælp hun hidtil har forsmaaet. Agenten kan dog ikke holde Stand mod de rasende Mennesker og maa flygte med Komtessen.

En Jagthytte, som Evelyn engang i et romantisk Lune har ladet bygge og montere, bliver hendes Tilflugtssted, og snart efter hviler hun i tryk Søvn, medens hendes Redningsmand drømmer i Skovens Stilhed. Han har set, at hun trods alt har et Hjerte af Guld, og han haaber, at det vil lykkes ham at bøje hendes haarde Sind — saa vil hun blive den kæreste og elskeligste Kvinde paa Jorden.

I den tidlige Morgentime gaar Agenten tilbage til Godset, opsøger Arbejderformanden, meddeler ham, at Komtessen er rejst, og giver Ordre til at paabegynde Arbejdet igen. Efter et Besøg i det syge Barns Hjem gaar han op paa Slottet og træffer Herredsfogeden, der er meget opbragt over Hærværket og brænder af Iver efter at slaa ned paa de Skyldige. Men Agenten vil absolut ikke have foretaget noget i Sagen, og den nidkære Herredsfoged bliver endnu mere forbavset, da han faar Konkursbegæringen at se.

Evelyn er imidlertid vaagnet og bliver meget urolig over Agentens Forsvinden. Endelig kommer han, og han fortæller hende nu, at det er farligt at forlade Skoven; de maa foreløbig blive i Jagthydden.

De kommende Dage bliver de tungeste i Komtesse Evelyns Liv. Uden Kammerpige maa hun selv ordne alt, lave Mad, vaske og gøre Huset i Stand. Det er den bitre Nød og *hans* faste Vilje, der tvinger hende til det — men det mærkelige sker, at hun, den forvante og forkælede, lille Kvinde efterhaanden fyldes med en sand Arbejdsglæde og glemmer at være hovmodig og forfængelig. I Løbet af en Uge er hun allerede blevet helt flink, og han fryder sig over den Forvandling, der er ved at foregaa med hende.

En Dag meddeler han hende, at der skal holdes Auktion oppe paa Slottet. Evelyn tager sig det ikke synderlig nær, hendes eneste Ønske er blot at faa Moderens Billede, saa maa de gerne tage alt andet. Agenten har kun et Par hundrede Kroner og mener næppe, det slaar til — men da sker det forunderlige, som han har ventet paa, hendes Stoltthed er brudt, og hun vil selv følge ham til Slottet, endskønt

hun kun bærer en gammel, laset Kjole, som han efter deres Flugt har skaffet til hende.

Hovedkreditoren, Finansmanden Darnley, er kommen til Stede ved Auktionen og køber til Slægtens Kaseri *alt*. Ingen lægger Mærke til den fattige, unge Pige og hendes mandlige Ledsager, der staar skult i en Krog og med Spænding følger Auktionen. Moderens Billede bliver omsider raabt op, og til Evelyns store Sorg tilfalder det ogsaa Finansmanden. Men i et ubevogtet Øjeblik stjæler Agenten Billedet og flygter bort med Evelyn. Tyveriet opdages dog hurtigt, og Gerningsmanden paagribes og føres tilbage til Slottet.

Evelyn bliver dybt fortvivlet — han er jo hendes eneste Ven, — og pludselig gaar det op for hende, at Livet uden ham ikke vil have nogen Betydning for hende. Hun *elsker* ham . . . og for *hans* Skyld gaar hun den ydmygende Gang tilbage til Slottet og beder Finansmanden om at give Agenten fri.

Men da stilles hendes Kærlighed paa en farlig Prøve. Finansmanden erklærer, at han hellere vil give hende Billedet og *alt*, hvad der bærer Minder om hendes Moder, end give Afkald paa at straffe en Agent, der har været upaalidelig. Og for at hun kan forstaa, at det er Alvor, skriver han et Bevis, der giver hende Ret til at udtage, hvad hun ønsker. Fristelsen er stor, men Evelyn er dog ikke et Øjeblik i Tvivl om, hvad hun vil, og hun sønderriver Beviset. — *Den*, der elsker, har intet Valg! I det samme rives Døren op, og *han* slutter hende i sine Arme. Han fortæller hende, at det er ham, der er Chefen, den anden, hun troede var Darnley, er blot hans Fuldmægtig. Han deltog paa egen Invitation i hendes Karneval — det var ham, der var den mystiske »Herr Tretten«. Hun vakte hans Interesse, det blev en Sommerforelskelse, der efterhaanden gik over til Kærlighed, og han besluttede at tvinge hende og — *vinde* hende . . .

Overrasket og lykkelig har Evelyn lyttet til hans Forklaring og lægger saa smilende sit Hoved ind til hans Bryst.

— — Samme Efteraar straaledede det gamle Slot atter i Festglans, det var Darnley, der fejrede sit Bryllup med Komtesse Evelyn.